

kunde faa paa Formueansættelsen. Forholdet er jo dette, at Forhøjelser, der foretages af Skyldraadmændene ved de almindelige Omvurderinger, indberegnes eller medregnes i Formuen, for saa vidt som disse Omvurderinger og disse Forhøjelser foreligger som en Kendsgerning for den Dato, vedkommende Skatteyder afslutter det Regnskab, der lægges til Grund for Ansættelsen i det kommende Aar. Men her staar vi jo overfor en særlig Art af Forhøjelser, Forhøjelser, der er foretaget i selve Vurderingsperioden, og om hvilke Over-Skyldraadet selv har sagt, at deskal ved Skat paa fast Ejendom have tilbagevirkende Kraft fra Begyndelsen af Perioden, altsaa fra 1. Januar 1924. Og det er absolut givet, at der var intet i Vejen for, at de skattelignende Myndigheder kunde sige, at disse Forhøjelser ogsaa skulde have tilbagevirkende Kraft med Hensyn til Formueansættelsen. Vi har flere Kendelser fra Landsoverskatteraadet, der siger, at naar en Skatteyder faar sin Ejendomsskyld nedsat midt i Perioden, har vedkommende Krav paa at faa Formuen omregnet for hele Perioden. Og naar den Bestemmelse gælder, at en Nedsættelse af Ejendomsskylden kan tilbageregnes for hele Perioden, er det givet, at en Ejendomsskyldsforhøjelse ogsaa kan regnes tilbage for hele Perioden. Det er jo givet, at de særlige Forhøjelser, der her er Tale om, skal medregnes som Formue, efterhaanden som de foreligger forud for den Tid, da en Skatteyder skal gøre Selvangivelse af sin Formue. Det er givet, at efterhaanden som de kommer til Skatteyderens Kendskab, skal de medregnes i det efterfølgende Regnskabsaar for Formuens Vedkommende. Derimod kan der jo være delte Meninger om, hvorvidt de bør have tilbagevirkende Kraft. Hvis disse Forhøjelser af Ejendomsskylden skulde have tilbagevirkende Kraft for Formuens Vedkommende, saa vilde det betyde, at Formuen skulde forhøjes for alle disse Skatteyderes Vedkommende for Skatteaaret 1924—25 og for Skatteaaret 1925—26. Det har vi i Landsoverskatteraadet ikke ment var rigtigt. Der har ogsaa været Tale om at gaa den Mellemsvej at sige, at Formuen skulde omregnes for det sidste af de Skatteaar, jeg her har nævnt, 1925—26, fordi den endelige Ansættelse, der foretages af Skatteraadet, ikke forelaa paa det Tidspunkt, da Forhøjelsen var kendt. Men vi har altsaa i Landsoverskatteraadet ment, at vi ikke vilde foreage disse Forhøjelser af Formuen, og jeg maa for mit eget Vedkommende sige, at naar jeg har udtalt mig,

som jeg har gjort, er det, fordi der foreligger en Beslutning derom i Landsoverskatteraadet. Jeg foranledigede Spørgsmaalet drøftet først i et Udvalgmøde og derefter i det samlede Raad, og i det samlede Raad henstillede jeg, at vi ikke foretog nogen Omregning af Formuen med tilbagevirkende Kraft for hele Perioden og heller ikke for det Skatteaar, hvor der ikke var foretaget endelig Ansættelse. Og denne Henstilling fra min Side blev enstemmigt tiltraadt af det samlede Raad. Naar jeg er fremkommet med denne Henstilling, er det ikke, fordi jeg mener, at Landsoverskatteraadet ikke var berettiget til at give disse Forhøjelser tilbagevirkende Kraft, men ene og alene fordi det vilde medføre et kolossalt Arbejde, hvis alle disse mange Formuer skulde omregnes, og dertil vilde komme, at for en hel Mængde af disse Formuer er Forhøjelserne saa smaa, at ikke en Gang Arbejdet ved Omregningen kunde betales. Der er for øvrigt heller ingen Grund til at foretage en saadan Omregning af alle disse Formuer for at opnaa, at alle Skatteydere formuemæssigt behandles ens. Forholdet er nemlig dette, at de Ejendomme, som Over-Skyldraadet har forhøjet, er de Ejendomme, der har staaet særlig lavt i Forhold til Salgsstatistikken. Over-Skyldraadet har løftet dem op over de andre, som det ikke har rørt ved, og hvis vi fra Landsoverskatteraadets Side ikke foretager os noget med Hensyn til Formueansættelsen, vil Resultatet blive, at de Skatteydere, som har faaet Forhøjelse, i de to første Aar af denne Periode har betalt noget for lidt i Statsskat af Formuen sammenlignet med de andre Skatteydere, men de vil til Gengæld komme til at betale noget mere i den sidste Del af Perioden. Naar vi er kommet til det Resultat, som jeg her har nævnt, er det altsaa ud fra et rent Hensigtmæssighedshensyn, og jeg tror, det er i alle Parters Interesse, at vi netop har taget denne Beslutning med Hensyn til Virkningerne af Ejendomsskyldsforhøjelserne.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det ellers for at omtale et Spørgsmaal, der vedrører den højtærede Socialminister. Det er Pladsmangelen paa vore Aandssvageanstalter. Allerede da jeg for flere Aar siden som Sogneraadformand havde den Opgave at skulle medvirke ved Indlæggelse af aandsvage, blev jeg klar over, at der var en meget følelig Pladsmangel paa vore Aandssvageanstalter. Der kunde ofte hengaa endogsaa flere Aar fra det Tidspunkt, da vi anmodede om at faa den aandsvage indlagt, til Anstalten meddelte, at nu kunde Patienten